

Arrest

nr. 288 983 van 16 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55A
9090 MELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en, samen met X, als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen X, X, X en X, waarbij de verzoekende partijen zelf verklaren allen van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2022 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 december 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer K.R.S. dient op 5 maart 2004 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2005. Bij arrest van 26 november 2009 met nr. 198.270 verwerpt de Raad van State het tegen deze beslissing ingestelde beroep. In zoverre de verzoekende partijen er in hun verzoekschrift melding van maken dat de heer K.R.S. erkend vluchteling zou zijn in België, vindt dit geen feitelijke grondslag in het administratief dossier of enig ander door de verzoekende partijen voorgelegd stuk.

1.2. Bij schrijven van 23 februari 2009 dient de heer K.R.S. een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 22 februari 2010 wordt de heer K.R.S. gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

1.3. Op 23 oktober 2019 verkrijgt de heer K.R.S. de Belgische nationaliteit.

1.4. De verzoekende partijen dienen op 26 juli 2022 bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan, elk een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D) om hun respectievelijke echtgenoot en vader, de heer K.R.S., te vervoegen in België. Op 14 oktober 2022 wordt het nemen van een beslissing uitgesteld, om bijkomende documenten inzake de bestaansmiddelen van de heer K.R.S. op te vragen, met name de meest recente aanslagbiljetten en de fiscale fiche 281.20 inzake de inkomsten van 2021. Op 7 november 2022 stuurt de heer K.R.S. een e-mail naar de verwerende partij met in bijlage enkele bijkomende stukken inzake zijn bestaansmiddelen. Op 10 november 2022 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van de gevraagde visa. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

“Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);

Overwegende dat op datum van 26/07/2022 een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering werd ingediend op naam van [U.L.], geboren op [...], [S.A.M.], geboren op [xx/xx/2012], [S.M.S.], geboren op [xx.xx.2015], [S.M.R.], geboren op [xx/xx/2017] en [S.A.S.], geboren op [xx/xx/2021], allen van Pakistaanse nationaliteit, om de echtgenoot, respectievelijke vader, [K.R.S.], geboren op [...], van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Overwegende dat de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen volgende documenten werden voorgelegd:

- Loonfiches op naam van meneer [K.R.] bij [...], waaruit blijkt dat aan betrokkene van april tot en met december 2021 een maandelijks nettoloon werd toegekend van 2000,00 euro/maand;

Overwegende dat de loonfiches als zijnde bedrijfsleider, waarbij men zelf weergeeft wat men verkrijgt van inkomsten, niet aanvaard worden daar deze een verklaring op eer betreffen, dewelke werden opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen. Deze verklaring op eer is geen afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden. Er werden daarenboven geen bijkomende bewijzen voorgelegd met betrekking tot de eventuele bijdragen en inhoudingen die op het loon zullen gebeuren. Deze kunnen dan ook enkel worden weerhouden indien de inlichtingen die erop voorkomen worden bevestigd door een officieel document uitgaande van de FOD Financiën, zoals een samenvattende opgave 325.20 die de fiscale fiche 281.20 bevat of een aanslagbiljet. Op basis van deze summiere informatie kan DVZ zich dan ook niet uitspreken over de huidige financiële situatie van de gezinshereniger, en of hij al dan niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Overwegende dat DVZ het dossier een eerste maal in uitstel heeft gezet op 14/10/2022, opdat wij officiële documenten ter staving van de bestaansmiddelen konden opvragen, zoals de aanslagbiljetten en de fiscale fiche 281.20;

Overwegende dat onze diensten op 07/11/2022 de volgende documenten hebben ontvangen ter staving van de bestaansmiddelen:

- Het aanslagbiljet 2021, inkomsten 2020, waaruit blijkt dat meneer [K.R.] 23 280,00 euro netto-inkomsten heeft ontvangen uit zijn zelfstandige activiteit;
- De fiscale fiche 281.20, waaruit blijkt dat betrokkene 22 200,00 euro bezoldigingen heeft ontvangen in 2021;
- De aangifte van de personenbelasting 2022, inkomsten 2021 waarin wordt aangegeven dat de gezinshereniger de volgende bedragen zou ontvangen hebben:
 - o 23 250,42 euro vervangingsinkomsten;
 - o 22 200,00 euro bezoldigingen;

Overwegende dat het aanslagbiljet 2021, inkomsten 2020 aanvaard wordt, en dat hieruit blijkt dat betrokkene in 2020 voldoende inkomsten heeft ontvangen om in overeenstemming te zijn met de voorwaarden van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat de fiscale fiche 281.20 eveneens aanvaard wordt, maar deze voorgelegde fiche geen enkele bedrijfsvoorheffing vermeldt, wat in strijd is met artikel 270 van het wetboek van de inkomsten-belastingen;

Overwegende bovendien, dat de aangifte van de personenbelasting 2022, inkomsten 2021, het bedrag dat werd opgenomen in de fiscale fiche 281.20 bevestigt;

Overwegende echter, dat uit deze belastingaangifte eveneens de betaling van 12 769,86 euro aan sociale bijdragen blijkt. Dit wil zeggen dat, na aftrek van deze sociale bijdragen, de gezinshereniger slechts een netto-inkomen van 9430,14 euro over heeft gehouden. Bijgevolg heeft de gezinshereniger uit zijn zelfstandige activiteit in 2021 slechts een maandelijks inkomen verdiend van ongeveer 785 euro. Dergelijke som vormt geen toereikend bedrag in het licht van de Vreemdelingenwet. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Overwegende daarenboven, dat de vervangingsinkomsten die worden vermeld in de belastingaangifte 2022, inkomsten 2021, nergens verklaard worden door andere officiële documenten. DVZ kan bijgevolg noch de aard van deze inkomsten, noch de continuïteit ervan nagaan.

Overwegende bijgevolg dat DVZ zich niet kan uitspreken over de huidige financiële situatie van de gezinshereniger, en of hij al dan niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Bijgevolg is dus niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van “het voorzorgsbeginsel”.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“Doordat: Er geen rekening werd gehouden met de bewijskrachtige elementen en documenten.

Doordat: DVZ rekening zou gehouden hebben met elementen niet door verzoeker aan het dossier toegevoegd en waar verzoeker niet de mogelijkheid kreeg om op te antwoorden.

Zodat: de bestreden beslissing moet worden verbroken.

Motivering:

Verzoekster diende een volledig dossier in via de bevoegde diensten. Deze procedure is uitermate complex en kost veel geld en verzoek(st)er(s) naar het buitenland de aanvraag – in persoon – moeten indienen.

Bij het overmaken van alle nodige stukken diende er door de behandelende diensten te worden vastgesteld dat alle noodzakelijke en nuttige stukken werden gevoegd.

Er bestaat geen twijfel dat alle nodige en nuttige stukken werden overgemaakt;

Artikel 40ter VW verwijst uitdrukkelijk naar de gelijkschakeling van bepaalde criteria in het hoofdstuk bedoeld. Hierbij moeten de eisen gesteld in het Hoofdstuk eveneens toegepast worden op de Belgen en hun gezinsleden.

Relevant hierbij is dat de Diensten rekening moeten houden met:

over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt

Verzoeker heeft deze informatie overgemaakt op het ogenblik van de aanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing, heeft DVZ echter een beslissing genomen NIET op basis van de ingediende documenten maar op basis van eigen ingewonnen informatie die niet door verzoeker kon worden ontkracht, genuanceerd of zelf maar toegelicht worden.

Verzoekster toonde echter duidelijk aan dat de referentiepersoon op het ogenblik van de aanvraag over de nodige inkomsten beschikte. Meer zelf, de referentiepersoon heeft inkomsten voor een referentieperiode van meer dan 2 jaar toegevoegd, waaruit duidelijk blijkt dat er voldoende inkomsten zijn.

De bezoldigingen zijn ruim boven de grens van 120% van de bestaansmiddelen, zo ook zijn de fiscale fiches welke werden voorgelegd voldoende bewijskrachtig om te oordelen dat

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. (A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die keure, 1996, 9-11 en 103 en de aldaar aangehaalde rechtspraak: R.v.St., Rammant, nr. 25.491, 18 juni 1985, R.W., 1986-87, 311; R.v.St., n.v. Cimenteries, nr. 26.852, 9 juli 1986; R.v.St., De Boeck, nr. 34.108, 20 februari 1990.; D. MAREEN, "Hoe verhoudt de materiële motivering zich tot de formele motivering?", T.B.P., 1997, 723-735.)

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. (A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, o.c., 104; J. IN 'T VELD en N.S.J. KOEMA, Beginselen van behoorlijk bestuur, Zwolle, W.E.J. Tjeenk-Willink, 1985, 38 en 99-110; P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen", R.W., 1991-92, 488)

Uit de definitie blijkt dat de materiële motiveringsplicht ook een procedureel aspect bevat: de kenbaarheid van de motieven. (De aanvaardbaarheid in rechte moet immers gecontroleerd kunnen worden (zie R.v.St., Rammant, nr. 25.491, 18 juni 1985, R.W., 1986-87, 311; R.v.St., n.v. Cimenteries, nr. 26.852, 9 juli 1986; R.v.St., Osier, nr. 74.935, 3 juli 1998)

Het blijkt duidelijk dat de besteden beslissing niet gedragen is door draagkrachtige motieven.

Volgens de fiscale fiches overgemaakt in het dossier 281.20 blijkt dat de referentiepersoon een NETTO inkomen heeft van 2000 euro per maand, en blijkt uit de aangiftes dat er een eigen woning is, waardoor het inkomen meer dan voldoende is om in te staan voor het onderhoud van verzoekende partijen.

Dat zelf indien de 2000 euro netto niet in aanmerking zou genomen worden, er nog een onderzoek naar bestaansmiddelen om in te staan voor het onderhoud.

Verzoekers stellen vast dat dit onderzoek – zelf op basis van de beschikbare gegevens – toelaat te besluiten dat er voldoende inkomsten zijn om in te staan voor het onderhoud."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr.

44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheids-afweging te maken. Zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die aan deze beslissingen ten grondslag liggen kunnen er op eenvoudige wijze in worden gelezen. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is dan ook bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. In zoverre de verzoekende partijen de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van *“het voorzorgsbeginsel”* wordt verder aangenomen dat zij doelen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu dienden de verzoekende partijen, respectievelijk als echtgenote en minderjarige kinderen van een Belgische onderdaan van wie niet blijkt dat deze zijn recht van vrij verkeer als Unieburger reeds uitoefende, visumaanvragen in voor een lang verblijf in België overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt

beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

In de bestreden beslissingen oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partijen niet het bewijs hebben geleverd dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in voormeld wetsartikel.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen bij hun visumaanvragen, ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, loonfiches voor de maanden april tot en met december 2021 op diens naam voorlegden waaruit blijkt dat hem als bedrijfsleider een netto maandloon van 2000 euro werd toegekend. De verwerende partij oordeelde evenwel dat deze loonfiches een “verklaard” inkomen vermelden, maar dit niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden gecontroleerd en bijkomende bewijzen ontbreken met betrekking tot de eventuele bijdragen en inhoudingen die op het loon zullen gebeuren. Deze loonfiches dienen volgens de verwerende partij dan ook te worden bevestigd door een officieel document uitgaande van de FOD Financiën, zoals een samenvattende opgave 325.20 die de fiscale fiche 281.20 bevat of een aanslagbiljet. Om deze reden stelde de verwerende partij het nemen van een beslissing uit, teneinde officiële documenten ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon op te vragen.

De verzoekende partijen betogen weliswaar dat zij bij hun aanvragen reeds “*alle noodzakelijke en nuttige stukken*” hebben voorgelegd om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, maar door het louter uiten van een andersluidende mening tonen zij niet aan dat de voormelde beoordeling door de verwerende partij inzake de aanvankelijk bij de visumaanvragen voorgelegde loonfiches als bedrijfsleider incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

In zoverre de verzoekende partijen vervolgens betogen dat de verwerende partij haar beslissingen heeft genomen, niet op basis van de ingediende documenten, maar op basis van “*eigen ingewonnen informatie die niet door [hen] kon worden ontkracht, genuanceerd of zelf maar toegelicht*”, mist hun betoog verder feitelijke grondslag. Het klopt weliswaar dat de verwerende partij, na te hebben vastge-steld dat de voorgelegde loonfiches als bedrijfsleider op zichzelf genomen onvoldoende bewijskrachtig zijn, de verzoekende partijen en de referentiepersoon heeft verzocht om bijkomend officiële documenten ter staving van de bestaansmiddelen van deze laatste over te maken, waarop de referentiepersoon bij e-mail van 7 november 2022 de gevraagde documenten heeft overgemaakt, maar dit betreft op zich geen informatie die op eigen houtje – buiten de verzoekende partijen en de referentiepersoon om – werd ingewonnen en waaromtrent zij niet hun standpunt hebben kunnen doen kennen. Integendeel, het betreft informatie inzake zijn eigen bestaansmiddelen die door de referentiepersoon zelf bijkomend werd overgemaakt aan de verwerende partij. Enig onzorgvuldig handelen van het bestuur wordt in dit verband geenszins aangetoond.

In antwoord op de kritiek van de verzoekende partijen wenst de Raad nog te benadrukken dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of de verzoekende partijen voldeden aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging diende te plaatsen op het ogenblik dat zij de bestreden beslissingen nam en niet op het ogenblik dat de visumaanvragen werden ingediend (cf. RvS 30 maart 2018, nr. 241.179).

De verzoekende partijen betogen daarnaast dat uit de door hen voorgelegde stukken, die een periode van meer dan twee jaar bestrijken, blijkt dat de referentiepersoon een maandelijks inkomen heeft van netto 2000 euro en dat dit ruim boven het referentiebedrag van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast ligt zoals vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er diende volgens hen dan ook te worden aanvaard dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon toereikend zijn.

In dit verband stelt de Raad evenwel vast dat de verwerende partij rekening houdend met de bijkomend door de referentiepersoon voorgelegde officiële stukken de volgende beoordeling doorvoerde:

“Overwegende dat onze diensten op 07/11/2022 de volgende documenten hebben ontvangen ter staving van de bestaansmiddelen:

- Het aanslagbiljet 2021, inkomsten 2020, waaruit blijkt dat meneer [K.R.] 23 280,00 euro netto-inkomsten heeft ontvangen uit zijn zelfstandige activiteit;
- De fiscale fiche 281.20, waaruit blijkt dat betrokkene 22 200,00 euro bezoldigingen heeft ontvangen in 2021;
- De aangifte van de personenbelasting 2022, inkomsten 2021 waarin wordt aangegeven dat de gezinshereniger de volgende bedragen zou ontvangen hebben:
 - o 23 250,42 euro vervangingsinkomsten;
 - o 22 200,00 euro bezoldigingen;

Overwegende dat het aanslagbiljet 2021, inkomsten 2020 aanvaard wordt, en dat hieruit blijkt dat betrokkene in 2020 voldoende inkomsten heeft ontvangen om in overeenstemming te zijn met de voorwaarden van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat de fiscale fiche 281.20 eveneens aanvaard wordt, maar deze voorgelegde fiche geen enkele bedrijfsvoorheffing vermeldt, wat in strijd is met artikel 270 van het wetboek van de inkomstenbelastingen;

Overwegende bovendien, dat de aangifte van de personenbelasting 2022, inkomsten 2021, het bedrag dat werd opgenomen in de fiscale fiche 281.20 bevestigt;

Overwegende echter, dat uit deze belastingaangifte eveneens de betaling van 12 769,86 euro aan sociale bijdragen blijkt. Dit wil zeggen dat, na aftrek van deze sociale bijdragen, de gezinshereniger slechts een netto-inkomen van 9430,14 euro over heeft gehouden. Bijgevolg heeft de gezinshereniger uit zijn zelfstandige activiteit in 2021 slechts een maandelijks inkomen verdiend van ongeveer 785 euro. Dergelijke som vormt geen toereikend bedrag in het licht van de Vreemdelingenwet. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Overwegende daarenboven, dat de vervangingsinkomsten die worden vermeld in de belastingaangifte 2022, inkomsten 2021, nergens verklaard worden door andere officiële documenten. DVZ kan bijgevolg noch de aard van deze inkomsten, noch de continuïteit ervan nagaan.

Overwegende bijgevolg dat DVZ zich niet kan uitspreken over de huidige financiële situatie van de gezinshereniger, en of hij al dan niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Bijgevolg is dus niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en wordt het visum geweigerd."

De verzoekende partijen volharden in hun standpunt dat de referentiepersoon een netto maandelijks inkomen heeft van 2000 euro en dat dit toereikend is, maar zij nemen niet te moeite om concreet in te gaan op de beoordeling die de verwerende partij heeft gedaan inzake de verschillende voorgelegde bewijsstukken en deze te weerleggen. Deze beoordeling komt erop neer dat volgens de verwerende partij de referentiepersoon uit zijn activiteiten als bedrijfsleider in 2021, na aftrek van de verschuldigde sociale bijdragen, slechts een netto maandelijks inkomen van 785 euro overhield. Zij tonen niet aan dat deze beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat de verwerende partij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging. Evenmin tonen zij aan dat hierbij de bewijskracht van de voorgelegde stukken werd miskend. De verzoekende partijen gaan ook niet in op de verdere motivering in de bestreden beslissingen dat, in zoverre in de aangifte van de personenbelasting voor het inkomstenjaar 2021 ook nog sprake is van een bedrag aan vervangingsinkomsten, deze nergens worden verklaard door andere officiële documenten en het bijgevolg niet mogelijk was om de aard van deze inkomsten of de continuïteit ervan na te gaan, waardoor niet bleek dat deze in rekening konden worden genomen bij de beoordeling of de referentiepersoon beschikte over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling wordt dus evenmin weerlegd.

De verzoekende partijen betogen ten slotte dat een onderzoek naar de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om in te staan voor hun (levens)onderhoud toelaat vast te stellen dat de bestaansmiddelen toereikend zijn. Zij maken er melding van dat de referentiepersoon een eigen woning heeft.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de verzoekende partij andermaal nalaten in te gaan op de werkelijke en concrete motieven van de bestreden beslissingen, die onder meer ook stellen als volgt: "Overwegende bijgevolg dat DVZ zich niet kan uitspreken over de huidige financiële situatie van de

gezinshereniger, en of hij al dan niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Daarnaast betogen de verzoekende partijen weliswaar dat de referentiepersoon een eigen woning heeft, maar de belastingaangifte van 2021 wijst erop dat er op deze woning nog een hypotheekair krediet rust. Zij tonen alvast niet aan dat het gezin geen enkele huisvestingskost meer heeft. Evenmin doen zij enige werkelijke poging om aan te tonen dat de referentiepersoon met een maandelijks inkomen van rond de 785 euro zou kunnen instaan voor zowel zijn eigen behoeften als deze van zijn echtgenote en vier minderjarige kinderen ten laste. Aldus blijkt ook niet dat zij een concreet en werkelijk belang hebben bij hun kritiek. De verzoekende partijen beperken zich andermaal tot loutere beweringen, zonder aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat verweerder enig concreet element onterecht niet in rekening bracht of op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn vaststellingen is gekomen.

De Raad dient dan ook te besluiten dat de verzoekende partijen met hun uiteenzetting een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet concreet aantonen.

Voorafgaand aan de zitting maken de verzoekende partijen bijkomend, naast de aangifte in de personenbelasting voor het inkomstenjaar 2021, nog de begeleidende brief inzake het aanslagbiljet voor dit inkomstenjaar over, waarin wordt meegedeeld dat de referentiepersoon voor 9 juni 2023 een bijkomend bedrag van 9.037,67 euro dient te betalen. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waar-over het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissingen kon beschikken. De verwerende partij kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met dit bijgevoegde stuk dat dateert van na het nemen van deze beslissingen. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Daarnaast is het de Raad ook volstrekt onduidelijk waarom dit stuk, in de woorden van de verzoekende partijen in hun begeleidende brief, *“duidelijk aangeeft dat de overgemaakte documenten binnen de aanvraag inderdaad aangeven dat er voldaan werd aan de inkomstenvereisten”*, des te meer nu blijkt dat de referentiepersoon net een aanzienlijk bijkomend bedrag moet betalen in het kader van de afrekening van de personenbelasting.

2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 930 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vijfde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS